

ADY ENDRE VERSEI SZERBHORVÁT, SZLOVÉN
ÉS MACEDÓN NYELVEN

НОВИМ ВОДАМА БРОДИМ
ЎЈ VIZEKEN JAROK

Не бој се, лађо моја, на теби је јунак Сутрашњице,
Нека се подсмезају пијаном веслачу.
Полети, лађо моја,
Не бој се, лађо моја: на теби је јунак Сутрашњице.

Летети, летети, летети, вазда,
Новим Водама, великим девичким Водама,
Полети, лађо моја,
Летети, летети, летети, вазда.

Нови хоризонти трепере пред тобом,
Сваког је трена Живот нов и страховит,
Полети, лађо моја,
Нови хоризонти пред тобом.

Не требају ми просањани снови,
Бродим водама нових мука, тајни и жудњи,
Полети, лађо моја,
Не требају ми просањани снови.

Ја нећу бити гуслар сивих душа,
Терао ме дух свети или дах крчме,
Полети, лађо моја,
Ја нећу бити гуслар сивих душа.

Тодор МАНОЈЛОВИЋ fordítása

NAMA TREBA MUHAČ
NEKŪNK MOHACS KELL

Ako ima boga, nek se ne smiluje na nas!
Mi smo na batine svikli i jučer i danas.
U nama se cigansko srce smije,
neka nas samo bije, bije, bije!

Ako ima boga, neka nas samo kara,
ja sam se rodio sa sudbinom Mađara!
Neka mi božji golub ne nosi maslinove grane,
nek se obori na me, neka s munjom pane!

I ako ima boga, negdje od zemlje do neba,
neka nas samo gazi, jer tako treba!

Miroslav KRLEŽA fordítása

*U VISINE BACANI KAMEN
A FÖL-FÖLDOBOTT KÖ*

*U visine bacani kamen, na tvoju zemlju pavši,
malena domovino moja, s nova i ponovo
vraća ti se sin.*

*Daleke tornjeve posećuje redom,
povodi se, tamni i pada u prah
iz kog je nestao.*

*Vazda želi da ode, a ne može se spasti
sa mađjarskim žudnjama koje ga napuštaju
i troše ponovo.*

*Tvoj sam u mojoj velikoj srdžbi,
u velikom mom neverstvu, ljubavnoj brizi,
neveseo Madjar.*

*U visine bacani kamen, setno, nevoljno,
malena domovino moja, udaram te
po obrazu.*

*I, avaj, zaludne su mi namere:
sto puta da me baciš, ja bih se vratio
sto puta, uvek.*

Mladen LESKOVAC fordítása

*NI PREDAK, NI POTOMAK KASNI
SEM UTÓDJA, SEM BOLDOG ÓSE...*

*Ni predak, ni potomak kasni,
Ni srodnik, niti znanac glasni
Nisam ja ničiji,
Nisam ja ničiji.*

*Ko svaki čovek: bog sam, zlato,
Hladnoća, tajna, nepoznato,
Utvarni, daleki sjaj,
Utvarni, daleki sjaj.*

*Al, avaj, snage mi ne traju,
Hteo bih da me upoznaju,
Da gledajuć i vide,
Da gledajuć i vide.*

*Zato mučenje i pesma: boli,
Voleo bih da me neko voli,
Da budem nečiji,
Budem nečiji.*

Ivan IVANJI fordítása

PESMA MAĐARSKOG JAKOBINCA
MAGYAR JAKOBINUS DALA

*Kad se tebe dotaknemo,
Krv nam iz prstiju vrca,
Ti snena, jadna mađjarska zemljo,
Da l si još krv našeg srca?*

*Treba li čekati bolje dane?
Bole nas već duša i vid:
Da l će vavilon naroda ropskih
Sprati sa sebe stid?*

*Iz hiljadu učmalih čežnji
Kad će da bukne volja ko duga?
Mađjarska, vlaška, slovenska tuga
Uvek je ista tuga.*

*Naša sramota, naša patnja
Srodne su ko i naši jadi.
Zašto se ne sretne moćni
Na idejnoj barikadi?*

*Jedan je glas Dunava i Olte,
Tih, mrtvački šum vode što pada.
Jaoj tome ko nije gospodin
Il bitanga u zemlji Arpada.*

*Kad ćemo se jednom sjediniti?
Kad ćemo rešiti velike stvari
Mi, ugnjeteni, mi, poraženi,
Mađjari i Nemađjari?*

*Dokle će gospodstvo biti podlost,
A mi, milioni, mekušne čete?
Dokle će biti mađjarski narod
Čvorak-ptiče sred krletke?*

*Mađjarska, zemljo prosjaka tužnih,
Nemamo ni yere, ni hleba, je li?
A sutra sve će da bude naše,
Budemo li hteli i smeli.*

KROZ PARIZ JE PROŠLA JESEN
PARISBAN JART AZ ÓSZ

*U Pariz se juče ušunjala Jesen,
Bulvarom Sen Mišel tiho preletela,
I u omorini, pod tihim drvećem,
Sa mnom se srela.*

*Baš sam silazio polako ka Seni,
A dušu počеше pesme da saleću,
Dimnjive, čudne, tužne neke pesme:
Umreću, umreću.*

*Sustigla me Jesen i tiho nešto rekla,
Bulvarom Sen Mišel prodje drhtaj mali.
Letelo je — zum-zum — duž celoga puta
Lišće, ko u šali.*

*Samo jedan minut: Leto ne posusta,
Smejući se, Jesen pobeže bez reči.
Da je bila ovde — to jedino ja znam
Pod granjem što ječi.*

Danilo KIŠ fordításai

ČRNI PIANINO
A FEKETE ZONGORA

*Glasbilo noro: joče, hrza, tuli.
Zbeži naj, kdor prezira vino,
ko poje črni pianino.
Brezumni mojster ga razbija,
to je življenja melodija
in to je črni pianino.*

*Bučanje glave, solzna lica
nad mojih hrepenenj sedmino,
vse to je črni pianino.
Noro srce in kri pijana,
v njegove ritme zavozlana,
vse to je črni pianino.*

KRI IN ZLATO
VÉR ÉS ARANY

*Vseeno je za moje uho:
naj sope strast, naj bol ječi,
naj kri ali zlato zveni.*

*Jaz vem in trdim, to je: Vse,
in drugo pena je samo:
kri in zlato, kri in zlato.*

*Slava in pesem in oblast,
vse mine in se pogubi.
Živita le zlato in kri.*

*Rodovi mrejo, se rode,
a svet in hraber je samo
ta, ki prizna: kri in zlato.*

DAJ SVOJE MODRE MI OČI
ADD NEKEM A SZEMEIDET

*Daj svoje modre mi oči,
da si zakopljem jih v obraz
da spet zasijem tudi jaz.*

*Daj svoje modre mi oči,
pogled, ki zmeraj vse zgradi,
odpušča vse in pozlati.*

*Daj svoje modre mi oči,
ki žgo, morijo, hrepene,
ki lepega me naredo.*

*Daj svoje modre mi oči,
ko ljubim tebe, jaz sem ti
in te zavidam za oči.*

Kajetan KOVIČ—Jože ŠMIT fordításai

РОДНИНА НА СМРТТА
A HALAL ROKONA

Јас сум роднина на Смртта,
Љубовта што минува ми годи,
Сакам да го бакнам оној
Што си оди.

Болните ги сакам ружи,
Свенати штом тлеат, сите жени,
И зрачните, есенските
Тажни смени.

Го сакам на матните часој
Призрачниот, занесниот повик,
На големата, света Смрт
Дните нови.

Ги сакам патувачите,
Тие што плачат и што се будат,
Дождот, скрежот и се полињата.
Што ми нудат.

Го сакам морниот отказ,
Бессолзниот плач и мирниот брег,
На мудрите, на поетите
Тажниот бег.

Го сакам тој што се измамил,
Кривиот, што закрел болен,
Тмурниот, што не верува:
Светов голем.

Јас сум роднина на Смртта,
Љубовта што минува ми годи,
Сакам да го бакнам оној
Што си оди.

УНГАРСКИОТ УГАР
A MAGYAR UGARON

По суров предел газам стушен:
Троскотот е негов дрвен другар.
Го познавам јас тоа поле,
Унгарскиот угар.

Се веднам до светиот тумус:
Нешто над земјата сал ме клука.
Еј, вие вечни тревни диви,
Цвеке нема тукса?

Се вијат сегде сури врежи,
Дур ги демнам тие ниви празни,
И мирис на цвекиња дрвени
Љубовно ме блазни.

И штама. Троскотот ме влече,
Ме успива, ме покрива в поле,
А еден ветер се кикоти
Над Угарот голем.

ОД ЕР ДО ОКЕАНОГ
AZ ÉRTŐL AZ ÓCEÁNIG

Ер е голем, сонлив, чуден шанец,
На млаки и на сав е таму станот.
Но Красна и Самош, Тиса и Дунав
До Океанот му го носат бранот.

Па ако брз мене се урне светот,
И стопати пред клетвите да мигнам,
И безброј бедеми да ставаат напред:
До Океанот сепак јас ќе стигнам.

Ќе стигнам, зашто тоа јас го сакам,
И зашто ќе се крене светска врева:
Од Ер тргнува некојси и славно
Во свет и голем Океан се влева.

Паскал ГИЛЕВСКИ fordításai

Ady Endre: Fáradtan biztatjuk egymást